

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJE

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 2. prosinca 2015.

[Multimedia]

Apostolsko putovanje u Afriku

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Proteklih sam dana boravio na svom prvom apostolskom putovanju u Afriku. Lijepa je Afrika! Zahvaljujem Gospodinu za taj njegov veliki dar, koji mi je omogućio posjetiti tri zemlje: najprije Keniju, zatim Ugandu i na kraju Srednjoafričku Republiku. Još jednom izražavam svoju zahvalnost građanskim vlastima i biskupima tih država što su me primili, i zahvaljujem svima koji su na mnoge načine surađivali. Hvala od srca!

Kenija je zemlja koja dobro predstavlja globalni izazov našeg doba: zaštititi stvoreno preoblikujući model razvoja tako da bude pravičan, inkluzivan i održiv. Sve to nalazi svoj pandan u Nairobiju, najvećem gradu Istočne Afrike, gdje zajedno obitavaju bogatstvo i bijeda: ali to je sablazan! Ne samo u Africi: i ovdje, posvuda. Suživot bogatstva i bijede je sablazan, to je sramota za svijet. U Nairobiju ima svoje sjedište upravo Ured Ujedinjenih naroda za okoliš, kojeg sam imao priliku posjetiti. U Keniji sam se susreo s vlastima i predstavnicima diplomatskog zbora, kao i stanovnicima jedne gradske četvrti; susreo sam se s vođama različitih kršćanskih vjeroispovijesti i ostalih religija, svećenicima i posvećenim osobama, kao i s mladima, s mnogo mladih! U svakoj sam ih prigodi poticao da se okoriste velikim bogatstvom te zemlje: prirodnim i duhovnim bogatstvom, kojeg čine prirodna dobra, novi naraštaji i vrijednosti koje čine mudrost naroda. U tome tako dramatično aktualnom kontekstu imao sam radost donijeti Isusovu riječ nade: "Budite čvrsti u vjeri, ne bojte se". To je bilo geslo pohoda. Te riječi svakodnevno, s plemenitim dostojanstvom, žive mnoge skromne i jednostavne osobe; te su riječi na tragičan i herojski način

posvjedočili mladi sa sveučilišta u Garissi, ubijeni 2. travnja jer su kršćani. Njihova je krv sjeme mira i bratstva za Keniju, za Afriku i za cijeli svijet.

U Ugandi je moj posjet bio u znaku mučenikâ te zemlje, 50 godina od njihove povijesne kanonizacije, od strane blaženog Pavla VI. Zato je geslo bilo: "Bit ćete mi svjedoci" (Dj 1, 8). Geslo je to koje pretpostavlja riječi koje im neposredno prethode: "primit ćete snagu Duha Svetoga", jer je Duh taj koji pokreće srce i ruke učenikâ misionarâ. A cijeli je posjet u Ugandi protekao u žaru svjedočenja nadahnutog Duhom Svetim. Svjedočenje u eksplicitnom smislu je služenje katehistâ, kojima sam zahvalio i ohrabrio ih u njihovu radu, u koji su često uključene također njihove obitelji. To svjedočenje je svjedočanstvo ljubavi, u što sam se imao priliku izravno uvjeriti u domu u Nalukolangu, ali to potvrđuju i mnoge zajednice i udruženja u službi najsiromašnijih, invalida, bolesnih. To je svjedočenje mladih koji, usprkos teškoćama, čuvaju dar nade i nastoje živjeti po evanđelju a ne po svijetu, plivajući protiv struje. Svjedoci su svećenici, posvećeni muškarci i žene koji iz dana u dan obnavljaju svoj potpuni "da" Kristu i s radošću se posvećuju službi svetog Božjeg naroda. Ima još jedna skupina svjedoka, ali o tome ću govoriti kasnije. Sve to raznoliko svjedočenje, nadahnuto istim Duhom Svetim, je kvasac za cijelo društvo, kao što to pokazuje djelotvorni rad u Ugandi u borbi protiv zaraze HIV-om i prihvaćanju izbjeglica.

Treća etapa putovanja bila je Srednjoafrička Republika, zemljopisno smještena u srcu Afrike: ona je upravo to, srce Afrike. Taj je posjet zapravo bio prvi u mojim planovima, jer ta zemlja nastoji izaći iz vrlo teškog razdoblja, nasilnih sukoba i velikog trpljenja njezinih stanovnika. Zbog toga sam želio upravo ondje, u Banguiju, tjedan dana ranije, otvoriti prva sveta vrata Jubileja milosrđa, kao znak vjere i nade za taj narod, i na simboličan način za sve afričke narode koji imaju najveću potrebu za oslobođenjem i utjehom. Isusov poziv učenicima: "Prijeđimo na onu stranu jezera" (Lk 8, 22), bilo je geslo za Srednjoafričku Republiku. "Prijeći na drugu obalu", u građanskom smislu, znači ostaviti iza sebe rat, podjele, bijede i izabrati mir, pomirenje i razvoj. Ali to podrazumijeva jedan "prijelaz" koji se zbiva u savjestima, u stavovima i nakanama ljudi. A na toj je razini presudan doprinos vjerskih zajednica. Zato sam se susreo s evangeličkom i islamskom zajednicom, dijeleći molitvu i zauzetost za mir. Sa svećenicima i posvećenim osobama, ali i s mladima, dijelili smo radosni osjećaj da je uskrsli Gospodin s nama na lađi i da je on onaj koji je vodi na drugu obalu. Na kraju, na posljednjoj misi, na stadionu u Banguiju, na blagdan apostola Andrije, obnovili smo obavezu nasljedovati Isusa, našu nadu, naš mir, Lice Božjeg milosrđa. Ta je posljednja misa bila predivna: bilo je mnoštvo mladih, cijeli je stadion bio ispunjen mladima! Ali više od polovine stanovništva Srednjoafričke Republike je mlađe od 18 godina: to je zalog boljeg sutra!

Želim reći nešto o misionarima. To su muškarci i žene koji su ostavili domovinu, sve... Kao mladi su otišli tamo, živeći život mukotrpnog rada, katkad spavajući na tlu. U Banguiju sam se susreo s jednom redovnicom, bila je Talijanka. Vidjelo se da je stara: "Koliko godina imate?", pitao sam. "81". – "Ma nije valjda toliko, dvije više od mene" – Ta je sestra tamo od svoje 23., 24. godine života: čitav život! I mnoge druge poput nje. S njom je bila jedna djevojčica. A djevojčica joj se, na talijanskom, obraćala s: "Nonna" (baka). I sestra mi je rekla: "Ja nisam odavde, već iz susjednog Konga; došla sam kanuom s ovom djevojčicom". Takvi su vam misionari, hrabri. "A što radite, sestro?" – "Ja sam medicinska sestra a kasnije sam malo studirala pa sam postala primalja i

asistirala kod 3.280 poroda". Tako mi je rekla. Cijeli život utrošen za život, za život drugih. A mnogo je takvih poput te sestre, jako mnogo: tolike redovnice, toliki svećenici, toliki redovnici koji su uložili svoj život u naviještanje Isusa Krista. Lijepo je vidjeti to. Baš lijepo!

Želim uputiti nekoliko riječi mladima. Ali ovdje ih je tako malo, jer je natalitet, čini se, postao luksuz u Europi: natalitet nula, natalitet 1%. Ali obraćam se mladima: razmislite o tome što ćete učiniti od svog života. Sjetite se te sestre i mnogo drugih poput nje, koje su dale život i mnoge su umrle tamo. Misionarstvo ne znači provoditi prozelitizam: ta mi je sestra ispričala kako muslimanke dolaze k njima jer znaju da su redovnice sjajne medicinske sestre koje dobro liječe i ne drže im katehezu kako bi ih obratile! Daju svjedočanstvo; zatim onima koji žele drže katehezu. Ali svjedočanstvo: to je veliko herojsko misionarstvo Crkve. Naviještati Isusa Krista vlastitim životom! obraćam se mladima: mislite na to što ćete učiniti od svoga života. Vrijeme je da razmišljate i molite Gospodina da vam dadne osjetiti njegovu volju. Ali ne isključujte, molim vas, mogućnost da postane misionari, da nosite ljubav, čovjekoljublje, vjeru u druge krajeve. Ne radi prozelitizma: to ne. To čine oni koji traže nešto drugo. Vjera se propovijeda u prvom redu svjedočenjem a zatim riječju. Polako.

Zahvalimo zajedno Gospodinu za to hodočašće na tlo Afrike, i pustimo da nas vode njegove ključne riječi: "Budite čvrsti u vjeri, ne bojte se"; "Bit ćete mi svjedoci"; "Prijeđimo na drugu obalu".

Pozdrav na talijanskom jeziku

[...]

Prošle nedjelje je započelo došašće. Pozivam sve da žive to vrijeme priprave za rođenje Isusa, Lica milosrdnog Oca, u izvanrednom kontekstu Jubileja, s duhom ljubavi, veće pažnje prema onima koji su u potrebi i osobnom i zajedničkom molitvom.

[...]